

IN MEMORIAM

Dr. sc. VERA MIKOLČEVIĆ, dipl. ing.
znanstveni savjetnik

(Ruščica kraj Slavenskog Broda, 1914.,
Slavonski Brod 4. III 2006.)

Vijest o smrti dr. sc. Vere Mikolčević, istaknute znanstvenice i vrlo cijenjene agronomke, specijaliste za povrćarstvo bolno je odjeknula u srcima njene rodbine, kolegica i kolega, njenih suradnika i svih koji su je poznavali i uspješno koristili njene dragocjene savjete u znanstvenom i stručnom radu. Napustila nas je vrlo plemenita osoba, koja je zračila ljudskošću i dobrotom, uvijek spremna da pomogne svakome kome je to mogla. Posebice se odlikovala pristupačnošću i spremnošću da na mlade prenese svoje bogato stručno i znanstveno znanje. Malo je uzgajaća povrća u Hrvatskoj, koji nisu čuli za dr. Veru Mikolčević, koji se nisu koristili njenim knjigama i vrijednim savjetima.

Rođena je u Ruščici kraj Slavenskog Broda. Gimnaziju je završila u Slavenskom Brodu. Diplomirala je 1938. godine na Poljoprivredno-šumarskom fakultetu u Zagrebu. Nakon pripravničkog staža na Poljoprivrednom dobru Božjakovina radila je kao nastavnik poljoprivrednih predmeta na Učiteljskoj školi u Zagrebu. Od 1943. do 1945. specijalizirala je povrćarstvo u Zavodu za vrtlarstvo Poljoprivredno-šumarskog fakulteta u Zagrebu. Potom je radila jednu godinu na Vrtlarskoj školi u Brezovici. Prelaskom u Zavod za ratarstvo u Botincu godine 1946. počinje njen samostalni istraživački i znanstveni rad na oplemenjivanju, sjemenarstvu, i agrotehnici povrtnih kultura. Osnovala je Odsjek za povrtno bilje i bila prva šefica. Organizacijske forme su se često mijenjale, a dr. sc. Vera Mikolčević je ostala na istom mjestu sve do odlaska u mirovinu.

Već 1947. godine nova sredina prepoznala je u njoj veliku radnicu što je okrunjeno visokim odlikovanjem Ordenom rada III. reda. Od 1949. pojavljuju se njezini radovi u stručnoj literaturi, a istovremeno piše popularne publikacije o uzgoju različitih vrsta povrća. Na osnovi višegodišnjih opsežnih studija izradila je doktorsku disertaciju naslova „Prilog poznavanju gospodarski važnijih

morfoloških i bioloških svojstava domaćih sorata kupusa“, na temelju koje je 9. siječnja 1960. stekla stupanj doktora poljoprivrednih znanosti na Poljoprivrednom fakultetu u Zagrebu. Iste je godine izabrana za znanstvenog suradnika, a 1967. godine za višeg znanstvenog suradnika, te 1973. godine u zvanje znanstvenog savjetnika.

Brojna istraživanja sorti i tehnologije glavnih povrtnih kultura provodila je ne samo na pokusnom polju u Botincu, već i na više proizvodnih objekata kao što su : PIK „Neretva“ u Opuzenu, područje oko Pule, u Slavoniji i drugdje, pa je na osnovi toga objavila 17 znanstvenih i 25. stručnih radova. Radila je na selekciji i uzdržnoj selekciji domaćih eko tipova i starih sorata, koje zahvaljujući njoj još uvijek imamo na tržištu, što je sada postalo osobito važno u ekološkom vrtlarstvu. Selekcionirala je dvije nove sorte rajčicu Zagrebačka rana i grah mahunar Poboļjšana Indijana, otporna na visoke temperature, koje je priznao u bivšoj državi „Savezni sekretarijat za poljoprivredu“ 1967. Osim toga selekcionirala je i dvije sorte salate Posavka i Vegorka, koje su priznate 1984. godine. Napisala je 5 popularnih knjiga o najvažnijim vrstama povrća za proizvođače na obiteljskim gospodarstvima. Za unapređenje i razvoj povrćarstva izradila je 6 studija od kojih treba naročito istaći Poljoprivredne studije za proizvodnju povrća za preradu u Bajaja i Djidjeli u Alžiru.

Dr. sc. Vera Mikolčević bila je na specijalizaciji u Francuskoj i na dužem studijskom putovanju u Bugarskoj, te na kraćim studijskim putovanjima u Engleskoj, Nizozemskoj, Danskoj, SAD-u, Francuskoj, Mađarskoj i drugdje. Sudjelovala je na simpoziju o oplemenjivanju rajčice u organizaciji EUCARPIA u Francuskoj i Međunarodnom hortikulturnom kongresu u Bruxellesu. Kao poznavalac stranih jezika uspješno se služila stranom znanstveno i stručnom literaturom i bila dobro informirana o najnovijim dostignućima u povrćarskoj znanosti i praksi.

Živjela je za svoju struku i bila neumorni radnik, što je zahtijevala i od svojih suradnika i radnika na eksperimentalnom polju. Za cijelog radnog vijeka od 42 godine gotovo da i nije imala privatnog života, jer se cijela posvetila struci i pružanju pomoći i savjeta drugima. Bog joj je dao dug život, pa je provela preko 20 godina u mirovini kada je mogla ispuniti svoje potisnute želje za putovanjima po svijetu, posjete koncertima i drugim kulturnim sadržajima. Iako nije imala vlastitu porodicu imala je ispunjen život radom za znanost, struku i druge, kojima je njena iskrena pomoć uvijek dobro došla.

Prof. dr. sc. Ružica Lešić